

Офіційне видання Ірпінської регіональної Співки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО і благодійного фонду «Єдність та милосердя»

ІРПІНЬ ЄДИНИЙ

29 ТРАВНЯ 2015 / ВИПУСК 4

Героїзм і трагедія України

стор. 3 ➤

Соціальний маршрут блокують

стор. 5 ➤

Як отримати субсидію?

стор. 8 ➤

Відеоспостереження охопить все місто

стор. 4 ➤

Гостомельський склозавод – кращий в Україні!

стор. 6-7 ➤

Планують ввести платні послуги в медицині...

стор. 9 ➤

ДО 70-РІЧЧЯ ДНЯ ПЕРЕМОГИ

У ПАРАДІ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ СИВОЧОЛІ ВЕТЕРАНИ, АФГАНЦІ І УЧАСНИКИ АТО

Дякуємо за Перемогу!

З нагоди вікопомної дати на території меморіалу «Братська могила» відбувся урочистий мітинг, в якому взяли участь ветерани Великої Вітчизняної війни, ветерани Афганістану та учасники АТО, представники міської влади, трудових колективів, студентська й шкільна молодь, громадськість міста. Мітинг відкрив заступник міського голови Микола Головкевич.

Продовження на стор. 2 ➤

На передньому плані лідер ірпінських афганців Ігор Панасюк та командир 5-го батальйону тактичної групи «Кремінь» Олег Чуйко

До 70-річчя Дня Перемоги

Продовження. Початок на стор. 1

Святковий парад до 70-річчя Дня Перемоги пройшов під девізом «Об'єднання поколінь». Ірпінські афганці і фронтовики, що воюють нині на Сході України, організували одну святкову колону. Її очолили голова Ірпінської регіональної Співки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО Ігор Панасюк та військовий комісар міста Сергій Кайдан. Спеціально на цей захід приїхав

У ПАРАДІ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ СИВОЧОЛІ ВЕТЕРАНИ, АФГАНЦІ І УЧАСНИКИ АТО

з Житомирського полігону командир 5 батальйону тактичної групи «Кремін» Олег Чуйко.

Цьогоріч у Параді взяли участь біля 30 фронтовиків Великої Вітчизняної війни.

– На жаль, з кожним роком їх стає все менше, – говорить голова ради Ірпінської міської організації інвалідів війни, Збройних сил та учасників бойових дій Анатолій Харциз. – Сьогодні

в Ірпені налічується 73 інваліди-фронтовики, Ворзелі – 15, Гостомелі – 7, Коцюбинському – 11, а прирівняних до них понад 300.

– День Перемоги вже 70 років поспіль об'єднує всі покоління, – сказав голова Ірпінської регіональної Співки ветеранів Афганістану Ігор Панасюк. – Під прапорами пам'яті та патріотизму. Ми низько схиляємо

голови перед подвигами, які здійснили наші діди та прадіди. Їх, на жаль, вже залишилося небагато. Приємно, що живі герої-визволителі досі в строю – ми цінимо кожну мить зустрічі, спілкування з ними.

У нашій колоні не лише ветерани Афганістану, а також воїни АТО. Всі вони патріоти своєї Батьківщини, готові ціною власного життя її захища-

ти. Готові захищати свої сім'ї – дружин, дітей, матерів.

З нагоди ювілейної Перемоги відбулися показові виступи спортсменів, культурно-мистецький марафон «Перемога одна для всіх», майстер-класи з вальсу під супровід оркестру, кіносеанс під відкритим небом з демонстрацією фільму «В бой идут одни старики».

Валентин СОБЧУК

Виховна ЕКСКУРСІЯ

МІСЦЕ ПОКЛОНІННЯ І БОЙОВОЇ СЛАВИ

Біля ДОТу №428

Ірпінська Співка ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО спільно з відділом культури, національностей та релігій у День пам'яті та примирення організували для місцевих школярів екскурсії до романівських ДОТів.

Сьогодні ці вогневі точки, завдяки Ірпінській співці ветеранів Афганістану (ветеранів-інтернаціоналістів) та

учасників АТО (Ігор Панасюк), а також міжнародній асоціації дослідників фортифікації «Цитадель» (Павло Нетьосов, м. Київ) після реконструкції стали місцем поклоніння, бойової слави.

Під командуванням полковника запасу Валерія Малашенка на урочисту лінійку вишикувалися учні 8-Б класу СЗШ №12. Після ознайомлення з вогневою точкою школярі взялися за розборку та складання автомата Калашникова. Цікаво, що першими виявили бажання

позмагатися – хто краще дає раду цій зброї – дівчата! Саме вони «атакували» афганців, воїнів АТО, зокрема Ігоря Панасюка, Олександра Ніколайця питаннями про бойові дії на Сході України.

Із озброєнням, яке використовується в неоголошеній війні, розповів присутнім боєць батальйону «Миротворець» Вадим Маштабей.

Для учнів цієї школи організували екскурсію і на командирський ДОТ,

Керівник 8-Б класу СЗШ №12 Алла Чумак та боєць батальйону «Миротворець» Вадим Маштабей

який знаходиться від ДОТу № 428 на відстані близько 300 метрів. Цій вогневій точці ірпінські афганці, за їх свідченням, також вдихнули нове життя, впорядкували територію. А дорогу, яка проходить поруч, допоміг вимостити щебенем депутат Ірпінської міської ради Олександр Бурчак.

Військово-патріотичний захід завершився смакуванням солдатської каші.

Лідія КОРДОНЕЦЬ

Врятували СВІТ

ЛІКВІДАТОРИ МАЮТЬ ПРАВО НА ГІДНУ ДОПОМОГУ

У ніч із 25 на 26 квітня 1986 року, о 1 годині 23 хвилини, стався вибух на найпотужнішій на той час атомній електростанції Радянського Союзу. Внаслідок цієї аварії був повністю знищений 4 реактор атомної електростанції, в повітря потрапила велика кількість дуже небезпечних радіоактивних речовин.

У перші десять днів після руйнування реактора в повітря потрапило радіації більше в декілька мільйонів, ніж під час наймасштабнішої до того часу аварії в 1979 році на американській АЕС «Трімай-Айленд». Сильні потоки вітру підхопили радіоактивні хмари і рознесли радіацію над Україною, Білорусією, Польщею, Литвою, Швецією, Норвегією та частиною Росії. Вони зачепили також Німеччину, Бельгію та Нідерланди.

Наприклад, в Києві з 30 квітня по 2 травня рівень радіації в сто разів перевищував норму. Вона проникала в воду, землю, рослини, вражала людей і тварин. З Прип'яті поспіхом, з мінімумом речей, евакуювали в різні куточки країни біля 63 тисяч осіб.

Зважаючи на те, що 3 та 4 реактори атомної електростанції були на незна-

Покладання квітів до пам'ятника В. Правуку

чній відстані один від одного, страшно навіть уявити собі, що могло б статися, якби не героїчна та самовіддана праця працівників станції, пожежників та ліквідаторів. У найкоротший проміжок часу в боротьбу з вогнем на атомній станції вступили сотні тисяч людей.

Першими – пожежники 2-ї воєнізованої пожежної частини, яка здійснювала охорону ЧАЕС. Також не покидали своїх місць і працівники станції, намагаючись мінімізувати загрозу та

запобігти подальшим руйнуванням. Згодом їм на допомогу прибули пожежники, водії, військові з Київської області, пізніше – з усієї країни.

Ряд ліквідаторів отримали занадто велику дозу опромінення, яка була несумісна з життям. Людський організм не зміг витримати такий потужний радіаційний удар. Ця трагедія, подвиг ліквідаторів аварії на ЧАЕС сколихнули світ. Мільйони людей допомагали перебороти це спільне горе. Тимчасова евакуація перетворилася на відселення

з «мертвої зони». Десятки тисяч наших співвітчизників залишилися без домівок і засобів для існування...

29 років минуло з того часу. За цей період велика кількість ліквідаторів пішла з життя, інші перенесли важкі хвороби, операції, значно зріс показник онкозахворювань...

Сьогодні з кожним роком наших героїв, які врятували нам життя, запобігши ще більшій катастрофі, стає все менше. Тому ми повинні піклуватися про них, оскільки не усі вони в змозі самотійно відстоювати свої права.

Проте в наш час ліквідаторам та постраждалим внаслідок аварії на ЧАЕС стало ще складніше отримати допомогу та достойну пенсію. Низка законів, які були прийняті останніми роками, позбавили ліквідаторів можливості отримати належне лікування та достойну пенсію. Складається враження, що робиться усе можливе задля того, аби таких героїв залишилося ще менше.

Урізання пенсій, невиплата коштів по судових рішеннях, скорочення соціальних програм та пільг – це замість гідної допомоги і вдячності за врятовані життя мільйонів.

Тетяна САЗОНОВА

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ

У Національному військово-історичному музеї України 20 травня відкрилася виставка, присвячена героїзму воїнів Збройних сил, добровольчих загонів та загонів іноземних легіонів у зоні проведення АТО, протистоянню під час окупації Криму російським агресором.

У відкритті виставки взяли участь заступник міністра оборони України – керівник апарату Петро Мехед, в.о. командира Національної гвардії Микола Балан, экс-керівник зовнішньої розвідки Служби безпеки України Микола Маломуж, директор Музею Владислав Таранець, командування Київського гарнізону, курсанти, ліцеїсти, священнослужителі Української Православної церкви Київського Патріархату.

Серед присутніх і командування грузинського легіону, який воює проти сепаратистів та російських найманців на Сході України, представники Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО на чолі з Ігорем Панасюком, Олена Гуменюк, дружина загиблого комбата 11 БТРО «Київська Русь» Леоніда Гуменюка, рідні, близькі воїнів, які віддали своє життя за Україну.

Виставку відвідав також керівник Центру з обміну військово-виполоненими, генерал-полковник запасу Володимир Рубан.

Заступник міністра оборони Петро Мехед зазначив, що ця виставка про героїзм і водночас трагедію України, бо військові сусідньої держави і далі продовжують шматувати рідну землю, вбивають наших солдатів та офіцерів, мирних жителів. За словами директора Національного військово-історичного музею Владислава Таранця, експонатів зібрано дуже багато. Вони могли б зайняти ще кілька поверхів.

У розмові з журналістом газети «Ірпінський єдиний» голова міжнародної асоціації дослідників фортифікації «Цитадель» Павло Нетьосов сказав: «Під керівництвом Національного військово-історичного музею у вересні минулого року були сформовані робочі групи, до складу яких увійшли різні громадські об'єднання. Зокрема, Ірпінська регіональна спілка ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО, міжнародна асоціація дослідників фортифікації «Цитадель» та інші. Групи працювали на підконтрольній бойовикам території в районі Савур-Могили та в Іловайську – в селах Червоносельське, Зелене, Горбатенко, Новокатеринівка, Старобешево. Вони збирали тіла наших загиблих солдатів

ВИСТАВКА ПРО ГЕРОЇЗМ І ТРАГЕДІЮ УКРАЇНИ

На відкритті виставки

та їхні речі. Тіла передали Міністерству оборони України, де провели експертизу ДНК. Ці дані оборонне відомство представило також Національному військово-історичному музею. Ми їх систематизували. Нині музей володіє унікальною базою даних про всіх загиблих з початку бойових дій на Сході. На сьогодні таких у Книзі пам'яті – 2040. По всіх цих матеріалах зроблена виставка».

Кожний стенд – це доля окремого бійця-героя чи окремого військового підрозділу. Серед експонатів – особисті речі нашого земляка, афганця Миколи Личака та командира 11 БТРО «Київська Русь» Леоніда Гуменюка. Тут представлено багато речей, фотодокументів інших героїв, різні види зброї, яка використовується в зоні АТО, обгоріле обмундирування, простріляні каски, пошматований у боях національний прапор.

Багато відвідувачів зупиняються біля вітрини, присвяченої месникам Грузії. Серед добровольців, який віддав своє життя за Україну – Томаз Сухішвілі. Він загинув у січні нинішнього року у бою з російським збройним формуванням під Донецьком.

Справу Томаза продовжують його бойові побратими.

– У зоні АТО ми перебуваємо вже тривалий час, – сказав редакції газети «Ірпінський єдиний» командир грузинського легіону Мамука. – Ми – розвідники, виконуємо певні завдання, допомагаємо нашим братам-українцям. Воюємо в основному трофейною зброєю.

Ми також поспілкувалися з Оленою Гуменюк.

– Такі моменти дуже важко переживати, – сказала вона. – З дітьми постійно говоримо про Леоніда. Вважаємо, що він не загинув, десь знаходиться поруч, з нами. Але ці експонати нагадують: на жаль, немає в живих.

Музей на зразок Національного військово-історичного повинні обов'язково бути! Люди мають знати своїх героїв, що вони віддали своє життя за нашу свободу. Йдеш вулицями столиці, бачиш усміхнених киян та гостей. А в моїй душі такого свята немає! Інколи думаєш: чоловік мій загинув, щоб ці люди раділи сонцю, новому дню, обнімали, цілували свої дітей.

– Такого плану виставки несуть в собі велику місію патріотичності, – продовжив за-

ступник голови Київської обласної державної адміністрації Дмитро Христюк. – Тому дуже важливо, щоб на прикладах хлопців, які загинули на фронті, в зоні АТО, виховували молоде покоління.

Патріотизм у державі зростає завдяки цим подвигам. За рахунок патріотизму покращується, сильнішає наша армія. Чим сильніше українське військо, тим менше буде охочих напасти на нас.

Я патріот своєї держави. Вже двічі писав заяву, щоб піти добровольцем на фронт. Але мені сказали: ти тут, в тилу, повинен допомагати! Ми маємо об'єднати всі наші зусилля для спільної перемоги. Сьогодні найголовніше, щоб швидше настав міцний мир.

Дуже важливо, щоб органи влади на всіх рівнях максимально підтримували сім'ї загиблих хлопців, родини бійців, які зараз воюють у зоні АТО, проходять курс лікування. У цьому контексті є неоціненним досвід афганців. Саме вони почали першими допомагати у формуванні добровольчих батальйонів; багато їхніх представників поїхали захищати Батьківщину

на Схід. Є прикладом в цьому і Ірпінська регіональна спілка ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО, яку очолює Ігор Панасюк. За це їм щира подяка!

Ілона СЕМЕНЧУК

ЗАПРОШУЄМО ВІДВІДАТИ ВИСТАВКУ!

Національний військово-історичний музей України запрошує школярів та студентів відвідати виставку, присвячену подіям героїчного Майдану, учасникам антитерористичної організації на Сході України.

Звертатися за телефоном (067)-503-32-52. Павло Олександрович

ПОДЯКИ ВІД КОМАНДИРА БАТАЛЬЙОНУ

Командир 5-го батальйону територіальної оборони Олег Чуйко нагородив **Людмилу Демченко, Галину Фатєєву і Ларису Орловську** подяками за волонтерську діяльність та значну підтримку бійців АТО.

Подяку за вагомий внесок та допомогу бійцям АТО, розуміння проблем сьогодення отримала **Людмила Бідула**, головний лікар Коцюбинської поліклініки.

Такої ж нагороди за благодійну допомогу та підтримку 5 батальйону територіальної оборони удостоєна генеральний директор ПАТ «Борщагівський хіміко-фармацевтичний завод» **Людмила Безпалько**.

Вл. інф.

Перший зліва – Д. Христюк, третій зліва – В. Рубан

Стенд з речами Миколи Личака

У центрі – П. Нетьосов

БЕЗ РЕТУШІ

НАЧАЛЬНИК ІРПІНСЬКОГО МІСЬКВІДДІЛУ МІЛІЦІЇ ІГОР ПАДЮК: «СИСТЕМА ВІДЕОНАГЛЯДУ ПОКРИВАТИМЕ ВСЕ МІСТО З ОКОЛИЦЯМИ»

– **Ігорі Георгійовичу, якою наразі є криміногенна ситуація у Приірпінні?**

– Доволі складною. Якщо брати суху статистику, то кількість злочинів зросла приблизно у півтора рази порівняно з аналогічним періодом минулого року. Це пов'язано як з об'єктивними, так і суб'єктивними факторами. До об'єктивних варто віднести постійне зростання кількості жителів регіону. Чим більше людей, тим більше скоюється злочинів, правопорушень тощо. До суб'єктивних – ситуацію в країні, економічну кризу, велику кількість переселенців. Криза постійно підштовхує суспільні низи на скоєння майнових злочинів. Водночас, так званих важких злочинів дуже мало. Слава Богу, в цьому році не було скоєно жодного вбивства. Маємо три випадки нанесення тяжких тілесних ушкоджень, усі вони розкриті.

– **Люди стали більше довіряти міліції?**

– Безумовно. І це, до речі, засвідчує збільшення кількості зареєстрованих злочинів. Просто ще рік тому люди не так часто викликали міліцію, наприклад, з приводу дрібних крадіжок тощо, бо вважали, що це нічого не дасть. Тепер усе навпаки.

– **До речі, про крадіжки. У Києві зараз дуже поширеними є квартирні крадіжки, які часто скоюють навіть не професійні «домушники», а дилетанти. Багато випадків розбійних нападів. Як із цими явищами в нашому регіоні?**

– Кількість квартирних крадіжок зараз сильно збільшилася

по всій Україні. Як правило, їх скоюють кваліфіковані злочинці, такі собі міжрегіональні групи. Вони «працюють» у великих містах країни: тиждень – у Києві, ще тиждень – у Харкові, потім у Дніпропетровську чи в Одесі. Але ситуація в окремих окупованих містах є такою, що не дозволяє злочинцям вільний в'їзд-виїзд, тобто для цих «гастролерів» звузилося коло міст. Тому в інших містах таких випадків різко збільшилося. Цих злочинців постійно затримують, але на їхнє місце приходять нові, у тому числі й менш професійні. В нашому регіоні ми теж затримали кілька груп квартирних злочинців, але все одно крадіжки продовжуються.

Великою проблемою також є розбійні напади, яких у Приірпінні скоюється небагато, але вони є резонансними. Нещодавно велику злочинну групу ми затримали спільно з облуправлінням карного розшуку через кілька годин після розбою. Проведення передали у слідче управління Главку. Усі арештовані. Група «працювала» по всій області, напади скоювала виключно у приватних садибах, в масках і зі зброєю.

– **Чи багато у Приірпінні незаконної зброї, яка потрапляє сюди, зокрема, із зони АТО?**

– Так, зброї доволі багато. Із зони АТО також потрапляє, але це, як правило, разові випадки, коли хтось із собою звідти щось привіз. Ми не документували існуючі канали, цим більш предметно займаються колеги з СБУ. Водночас, разом зі співробітниками СБУ була у нас спільна розробка: нещодавно задокументували цілий цех з виробництва зброї, там був серйозний трафік, вилучено чималий її арсенал. Двоє місцевих організували виробництво зброї – від гвинтівок і до револьверів та

пістолетів. Переробляли стартові пістолети, травматичні і «Флобері» під повноцінну бойову з глушниками.

– **Ви працюєте над організацією взаємодії громадськості та підрозділів МВС. Наскільки вдалося просунутися у запровадженні таких спільних патрулів?**

– Силами одного нашого міськвідділу міліції перекрити 5 населених пунктів практично неможливо. Саме тому організацію спільного патрулювання я вважаю одним із пріоритетних завдань. Йдеться не про якийсь там разовий захід, коли два громадських активісти вийшли патрулювати вулиці разом з двома міліціонерами, після чого забули про це. Йдеться про комплекс заходів, реально працюючу систему безпеки мешканців регіону, яку разом із місцевою владою хочемо запровадити на постійній основі.

– **З владою яких міст налагоджено таку співпрацю?**

– Зараз ми безпосередньо працюємо з меріями Ірпеня і Бучі над тим, щоб реально сформувати громадські об'єднання, бо більшість з існуючих зареєстрованих лише на папері, мають якихось гіпотетичних членів тощо. Тим не менше частина реальних громадських формувань вже зареєстрована і зараз розпочинає власне навчання. Після його завершення ми проведемо спільні навчання цих активних громадян зі співробітниками міліції. І лише тоді будемо задіювати їх у спільних автопатрулях (до речі, кількість патрульних авто збільшилася до шести), а також у піших патрулях, наприклад, у паркових зонах. Просто бажаних «попатрулювати» без підготовки ніхто не допустить, бо велика відповідальність з обох сторін.

Йдеться про людей з активною життєвою позицією, переважно місцевих мешканців. Більшість із них – колишні співробітники силових структур.

– **Ваші попередники на посаді разом із колишнім керівництвом міста встановили кілька камер відеонагляду в центрі Ірпеня. Що з цими камерами зараз? Це ефективно чи даремне витрачання коштів?**

– Ті камери лишаються в центрі міста, але вони, м'яко кажучи, вже не відповідають технічним вимогам часу. До того ж, їхня кількість та зони перекриття є недостатніми. Тому зараз ми разом із керівниками Ірпеня і Бучі реально опрацьовуємо спільний робочий проект системи безпеки. Він передбачає величезну кількість камер, місця їх розташування визначені, є технічне завдання – все враховано до конкретної камери включно. Відеозображення з камер будуть виведені на монітори чергової частини міськвідділу, де спеціальні фахівці (оператори) спостерігатимуть за ситуацією на вулицях в режимі реального часу і в разі необхідності підтягуватимуть на місце події патрулі. Ці ж камери нададуть нам можливість, у випадку вже скоєного злочину, якщо в нас не спрацювала функція профілактики чи не вдалося затримати правопорушника по «гарячих» слідах, розкрити його. Тим більше, що відеоматеріали будуть ще й безперечним доказом у суді.

– **А можете уточнити, скільки буде відеокamer? Яка вартість проекту?**

– Їх буде достатньо. І не лише локально, в центрі, коли одна камера, умовно кажучи, дивиться на один сміттєвий бак. В цілому вся система відеонагляду покриватиме усе місто Ір-

пінь і його околиці. Вона буде на дві голови вища за те обладнання, що встановлене зараз на Хрещатику. Теж саме буде і в Бучі. Така система безпеки працює в усьому світі, тож нам не потрібно винаходити велосипед. Тим більше, що у кожному парку п'ять патрульних не поставиш, а однієї камери буде достатньо. Гостомель теж зацікавився цією програмою; тут розуміють, що це робиться для безпеки людей. Утім, в цьому селищі усе ще на рівні обговорення. Загалом, поки що все впирається в гроші: нормальна сучасна камера коштує в межах 280 доларів і вище. Наприклад, в Ірпені фінансування планується за рахунок місцевого бюджету, це рішення вже проведено на засіданні міськради. Так само варто запроваджувати відеонагляд і в інших населених пунктах регіону.

– **І коли така система відеоспостереження буде запроваджена в Ірпені?**

– Не можу сказати, бо тут дуже багато чинників, від яких залежать строки. Наприклад, ми втратили місяць через курсову різницю валют. Таке обладнання купується за кордоном, бо в Україні, на жаль, його не виробляють. Зрозумійте, у нас кількість камер, які плануються придбати, тричі зростала і падала залежно від коливань на валютному ринку. Але думаю, цей проект буде запроваджено однозначно до кінця року. Такий моніторинг вельми ефективний, починаючи від фіксації порушень правил дорожнього руху і завершуючи вуличною безпекою. До того ж, це чудова профілактика, бо той, хто планує скоїти злочин, чудово розуміє, що потрапить в об'єктив.

– **Останнє питання щодо вашої кадрової політики. Більшість ваших заступників – не місцеві. Чому?**

– Мій пріоритет у кадрових питаннях – це професіоналізм співробітників. Команда ще підбирається, але все залежить від професійних якостей людини. Вона може бути місцевою, пропрацювати у відділі 20 років, але якість її роботи може бути не дуже. І навпаки: якщо в іншому райвідділі є визнаний професіонал, чому б йому не запропонувати посаду тут?

Іван ЛЕОНОВ

ПАМ'ЯТЬ

ВІДКРИЛИ ПАМ'ЯТНУ СТЕЛУ ЗАГИБЛИМ ВИПУСКНИКАМ

У Національному університеті ДПС України в урочистій обстановці відкрили пам'ятну стелу загиблим випускникам – воїнам АТО та учасникам Нєбесної сотні. На ній викарбувані імена героїв: Дмитро Максимов, Микола Королько, Сергій Цимбал, Роман Корзун, Олександр Саєнко, Василь Росоха.

Вшанувати пам'ять тих, хто віддав життя за цілісність та недоторканість України зібралися педагогічний та студентський колективи навчального закладу, керівники міста, голова Ірпінської спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО Ігор Панасюк, військовий комісар Сергій Кайдан, учасники АТО, бойові друзі та рідні загиблих.

Настоятель університетського Свято-Миколаївського Храму отець Андрій та священник греко-католиць-

кої парафії м. Ірпеня отець Мирослав освятити стелу Пам'яті.

Голова профкому студентів та курсантів Дмитро Педченко зазначив: стелу-пам'ятник встановили з ініціативи студентського самоврядування. Це наш обов'язок!

Фінансово допомогли у зведенні стели на території Меморіального комплексу Слави будівельна фірма «Енергія» (Ігор Оверко), підприємець Вадим Белов, член політичної партії «Воля» Руслан Гевел та інші.

Зі словами на очах виступали рідні загиблих. «Наші сини і чоловіки, - говорили вони, віддали життя за те, щоб Україна ніколи не була під чоботом окупанта. Нам приємно, що пам'ять про них вшановується!».

Василь ГРУШЕВСЬКИЙ

Біля пам'ятної стели – рідні, друзі та бойові побратими загиблих

ТРАНСПОРТНА ТЕМА

СОЦІАЛЬНИЙ
МАРШРУТ БЛОКУЮТЬ

Відкриття Ірпінською регіональною спілкою ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО соціального маршруту Ворзель-Ірпінь-Київ - Коцюбинське стало знаковою подією. Особливо для пільгових категорій населення.

Важливо відмітити, що рекомєндована вартість поїздки від Ворзеля до Коцюбинського збирається як добровільний внесок. А на маршруті від Університету до Академістечка, на прохання студентів добровільний внесок становить лише 5 грн. Тут, на відміну від інших маршрутів, не обмежується кількість пільговиків. Ще один великий плюс – на лінії працюють комфортабельні автобуси МАН німецького виробництва з низькою посадкою, кондиціонером. Ці транспортні засоби відрізняються багатьма іншими перевагами. Таких на інших маршрутах Ірпінського регіону немає!

Акцентуємо увагу на те, що це по суті перший соціальний проект у масштабах країни без залучення державних коштів!

– Згадайте, як було з впровадженням безкоштовних перевезень до торговельного комплексу «Ашан», – говорить представник від «Народної ради» в комісії з питань житлово-комунального господарства, промисловості, транспорту, енергетики, зв'язку та побутового обслуговування населення Василь Сахно. – Доходило навіть до блокування виїздів згадуваних автобусів водіями АТП №13250, за вказівкою його керівників. Наразі ця напруга знята, автобуси згадуваного торговельного підприємства безкоштовно перевозять пасажирів. Але тепер з цією напругою, а точніше з прихованою війною на соціальному маршруті зіштовхнулися ми.

– І в чому полягає ця війна, вам теж перебивають виїзди?

– Ні, ця війна більш витончена, і, як кажуть, невидима для пасажирів. Давайте проїдемося по маршруту і побачимо все на власні очі.

О 7 годині ранку ми були на одній з поживавлених зупинок, яка розташована по вулиці Університетська (колишня К. Маркса). Пасажири тут довго не затримуються, їх відразу підбирають приватники легкового транспорту, дехто навіть пристосувався перевозити на «бусику», без «гребінця» таксиста. Звичайно, забирати на дорозі тих, хто «голосує», ніхто не забороняв. Але суть в тому, що «грачуючі» водії не сплачують

руту, відразу в АТП-13250 зчинили величезний галас. Краще б їм зайнятися якісним оновленням транспортного парку, організацією моніторингових поїздок. А оскільки вони вже тривалий час монополісти, то цим і не переймаються.

...На зупинці шикується одразу три маршрутки АТП-13250, аби заблокувати соціальний маршрут. Потім рух автобусів цього підприємства взагалі завмирає, і знову «нішу» заповнюють приватники.

Пасажири соціального маршруту висловлюються однозначно: для нас він дуже важливий! І це зрозуміло: чим більше офіційних перевізників на маршруті, тим краще! Адже конкуренція спонукає до постійного поліпшення якості послуг, тоді як монополія веде до занепаду. На жаль, цього в АТП-13250 не хочуть розуміти. Для них головне – тримати в руках увесь ринок перевезень.

Як на це реагує місцева влада? На жаль, не підтримує соціальний маршрут. Заступник міського голови Лідія Михальченко відповіла, що цей маршрут є незаконний. Але така позиція суперечить інтересам громади. Бо громаду цей маршрут задовольняє!

жодної гривні до місцевого бюджету. За годину, з 7 до 8 ранку, ми нарахували, що вони обслужили понад двісті пасажирів. Незаповнена «ніша» утворюється через те, що порушується графік руху автобусів, котрі складає АТП-13250.

А коли на цю територію зайшли водії соціального маршруту

Андрій ГОЛОВКО

ГРАФІК РУХУ			
Автобус курсує за маршрутом – смт. Ворзель-Учгосп-вул. Кірова-Ірпінь-Поліклініка-вул. Садова-Університет-метро Академістечко-Коцюбинське			
№	Відправлення Ворзель	Відправлення Коцюбинське	Відправлення Академістечко
1	7:10	8:20	8:40
2	7:35	8:55	9:25
1	9:30	17:05	10:55
2	10:30	18:10	12:15
1	13:50		15:30
2	14:50		17:25
1	16:45		18:30
2	18:10		19:15

Блокують автобус МАН

ОГОЛОШЕННЯ

Втрачений паспорт серія СТ №070776, виданий Ірпінським МВ ГУ МВС України в Київській області **на ім'я НЕТЬОСОВА Павла Олександровича**, вважати недійсним.

Втрачений військовий квиток серія УН №0981154, виданий Ірпінським міським військовим комісаріатом **на ім'я НЕТЬОСОВА Павла Олександровича**, вважати недійсним.

Втрачені водійські права, технічний паспорт серія ААС №414561, виданий ВРЕР-3 УДАІ м. Києва, а також дозвіл на пристрій для відстрілу гумовими кулями Fort 12 р №ІЗ198, **які належать НЕТЬОСОВУ Павлу Олександровичу**, вважати недійсними.

БІЗНЕС

Адміністратор Людмила Колесник та Руслан Ісаєв

«РУСЛАН» ТРИМАЄ СОЦІАЛЬНІ
ЦІНИ НА ПРОДУКТИ ХАРЧУВАННЯ

Мережа маркетів «Руслан», яких в Ірпені налічується 4, це вже торговий бренд. Їх власник – Руслан Ісаєв. Той самий, який тримає соціальні ціни, на відміну від інших закладів торгівлі. Сьогодні це набуває особливого значення з огляду на різке підвищення цін на всі товари.

Його називають по-різному: одні – Руслан, інші – Сеймур чи Руслан Тимурович, дехто коротко – шеф.

Як опинився Руслан Ісаєв, азербайджанець за національністю, в Ірпені? Завдяки жінкам. Його перша дружина Оля, яка, на жаль, померла, – з Ірпеня. Друга дружина Інна також ірпінчанка.

«В Україну потрапив ще в радянські часи, – говорить Руслан Тимурович. – Я закінчив сільськогосподарський інститут за спеціальністю зоотехнік. Диплом захищав на одному з кінних заводів Дніпропетровської області. Його директор запропонував: «Залишайся в нас!». Я пообіцяв повернутися, коли отримаю диплом. Невдовзі знову приїхав в Україну. Мене призначили завідуючим кінного заводу. Саме на Дніпропетровщині познайомився з Інною. Разом вирішили їхати в Ірпінь».

У нашому місті Руслан Ісаєв перекваліфікувався у підприємця роздрібною торгівлі – починав з продажу квітів на центральному ринку. А згодом, за сприяння колишнього міського голови Гаррі Мартіна, поставив перший кіоск на привокзальній площі (де зараз знаходиться приміщення «Надра Банку»). У ньому реалізовував і продукти харчування, і квіти. Торгівля йшла жваво, помалу обростає зв'язками з постачальниками продукції.

Руслан Тимурович чи не єдиний підприємець в Ірпінському регіоні, який працює не за класичними правилами на кшталт оптова база-магазин. Він значно розширив географію постачальників – весняну, літню і осінню продукцію завозить власним транспортом з півдня країни, а цибулю, гриби – з Вінницької області. Зокрема, вінничан стимулює до вирощування цієї продукції, виплачуючи гроші авансом. Картоплю ж доставляє в основ-

ному з Чернігівської області. Саме такі прямі зв'язки і здійснюють городню продукцію. А значить, є можливість тримати на ній соціальні ціни.

– До економічної кризи у моїх маркетах працювало близько 70 осіб, – продовжує Руслан Тимурович. – Зараз налічується 50. Заробітну плату виплачую всім вчасно.

Один із напрямків діяльності – благодійність. Руслан Ісаєв розповів, що торговельний заклад надає по можливості допомогу найбільш малозабезпеченим громадянам. Скажімо, протягом 7 років забезпечували продуктами та ліками місцеву жительку Олену Жваненко, яка нещодавно пішла з життя. Допомогають також бійцям АТО – в основному консервами та згущеним молоком.

Старший касир Наталя Вазиліук

– Україна для мене стала другою Батьківщиною, – підсумовує нашу розмову Руслан Тимурович. – Тут для мене все рідне. Якщо раніше відчував ностальгію за Азербайджаном, то зараз цього немає. Хоча я стежу за всіма подіями, які в ньому відбуваються. Знаю доскопено: рівень життя тут високий. А в Україні криза, війна. Боляче за її народ – працьовитий, миролюбний. Я побував у багатьох державах світу і можу засвідчити: українці не заслуговують на таку невдачу долі.

З дружиною виховуємо п'ятеро дітей – Тимура, Аліну, Єлизавету, Назара та Ріната. Я себе і їх називаю щирими українцями!

Василь ГРУШЕЦЬКИЙ

ГІСТЬ ГАЗЕТИ

– Здоров'я, сил та досвіду вистачає, – говорить Андрій Павлович. – Але філософія життя така, що чим більше здобуваєш досвіду, тим менше залишається здоров'я та сил (*посміхається*).

– Вас призначають чи затверджують на посаду? Це цікаво знати, бо підприємство з іноземними інвестиціями.

– У нас тримає контрольний пакет акцій – іноземний власник. Більше 75 % акцій має швейцарська компанія. До речі, на два роки старша від нашого гостомельського заводу, який вже розминяв столітній ювілей.

Акціонери на зборах обирають спостережну раду. А вже цей орган формує

правління. Відповідно, члени правління обирають голову.

– Якщо в іноземців контрольний пакет акцій, то вони диктують свою політику?

– Вони не диктують політику! Вони голосують своїми правом, як акціонери – хто має бути в спостережній раді, в правлінні, зрештою, головою.

– Голосують, маючи на руках фінансові звіти, показники діяльності?

– Ми звітуємо регулярно, як цього вимагає законодавство. Акціонери мають доступ до всіх фінансових документів.

– Тобто все відбувається прозоро – своєчасно сплачуєте податки, зарп-

ШЛЯХ

ВІЗИТНА КАРТКА

Андрій ГІРНИК, голова правління
АТ «Ветропак Гостомельський Склозавод».

Рейтинг довіри до нього як до керівника вже протягом багатьох років залишається стабільно високим. Адже це приклад поєднання високих професійних та людських якостей в одній особі.

Андрій Павлович завжди підкреслено ввічливий, стриманий. Але коли йдеться про принципові питання, намагається до кінця відстоювати свою точку зору. Здобута роками мудрість дає про себе знати.

Коли Андрій Гірник починав формуватися як лідер? У студентських загонах в Казахстані, Смоленській області, на будівництві газопроводу Уренгой-Помари-Ужгород. Був навіть командиром студентського будівельного загону.

Андрій Гірник віддав 36 найкращих років свого життя Гостомельському склозаводу. Із них 18 років перебував на посаді комерційного директора, і вже 12 – керівником підприємства.

лату у конвертах працівникам не видаєте?

– У конвертах ми не платили і до приходу іноземного управління. Тим більше, не робимо цього і зараз. Повернувся в історію. Ще коли головою правління був покійний Петро Рибицький, то ми обрали для підприємства таку філософію: незважаючи на будь-які труднощі, а будемо працювати по стандартах і законодавству!

Завдяки цьому ми були одними з перших підприємств, яке залучило кредит Європейського банку реконструкції та розвитку.

– Ви підключали до цього швейцарців?

– Швейцарців ще тоді не було! Але наш досвід і цей кредит допомогли розвинути підприємству, завдяки чому вони і з'явилися.

– А як вдалося переконати банкірів?

– Гарними показниками, розвитком! Подивіться, які ми були і якими є зараз! (*Андрій Гірник показує картину, яка висить на стіні в кабінеті; на ній зображено підприємство 1978 року.* – Прим. автора). У той період кредити цього банку також отримали компанії «Оболонь», «Фармак», «Річфлот» та ряд інших.

– Ви можете порівняти фаховість наших менеджерів та закордонних?

– Іноземці мають більший досвід, як і їхні країни. У нас з ними досить різні бізнес-умови. Бізнес-середовище в на-

шій державі гірше – не тільки в законодавчому полі, а й з точки зору корупційної складової.

Закордонні управлінці можуть бути дуже успішними в своїй країні. Але це не означає, що такими вони будуть на наших підприємствах. В Україні також є багато хороших бізнесменів. Та далеко не всі вони зможуть добитися успіху за кордоном.

Умови введення бізнесу в нашій державі приблизно на 50 відсотків такі ж, як в Європі. Решта часу витрачається непродуктивно.

Найкращий варіант – мати власних висококваліфікованих менеджерів. Але при цьому потрібно, щоб вони мали потяг до європейських методів праці та відповідні знання. Саме вони мають підштовхувати і державу, і чиновників, і інших людей.

– Андрій Павлович за кордон їздить стажуватися?

– Ні. Але протягом двох-трьох днів у місяць спілкуюся з директорами групи під час зустрічей.

– Давно працюєте за європейськими стандартами?

– Коли почали отримувати кошти від ЄБРР, вирішили: будемо впроваджувати у виробництво всі європейські стандарти.

Наприклад, щодо перспективи. Плануємо збільшити на 50 відсотків, а при сприятливих обставинах подвоїти, експорт пляшок в Німеччину, Чехію,

В ЄВРОПУ ПОЧИНАЄТЬСЯ З СЕБЕ

Швейцарію, Польщу, Словакію, Прибалтику, Грузію. Раніше продукцію також відправляли в Росію, але тепер цей ринок для нас закритий.

– **А сировина – це пісок і скlobий?**

– У складовій сировини до 60 відсотків – скlobий. Решта пісок, сода та інші складові. На жаль, ми втратили в Криму потужний і єдиний в Україні содовий завод. Тепер соду доводиться завозити із-за кордону.

– **Ви зараз кращі чи одні з кращих у своїй галузі?**

– Ми найкращі в країні! По фінансових, технічних, виробничих можливостях, в якості продукції, в наших спеціалістах та культурі.

– **А в порівнянні із закордонними партнерами?**

– Нічим не поступаємося кращим чеським, австрійським та іншим європейським підприємствам групи. У холдингу, який налічує 7 заводів, ми найпотужніші – по тоннажу, кількості звареного скла. Зараз, правда, прибутки знизилися, адже дуже вплинула на наші фінансові показники курсова різниця за результатами минулого року. Але вірю, невдовзі ситуація стабілізується.

– **Можна сказати, що торувати шлях в Європу почали одними з перших?**

– Шлях в Європу починається тільки з себе! У нас частина населення за інтеграцію з Росією. Думають, що наша північна сусідка дасть дешеву нафту та газ. Решта співвітчизників хоче в Європу, яка, на їхнє переконання, тут наведе порядок, знищить корупцію. Все це обман! Європа не привезе нам своїх поліцейських, ніхто нам не дасть дешевих енергоносіїв. Треба покладатися лише на власні сили! І поки будемо кидати сміття повз урну, довкілля забруднюватиметься. Поки будемо їздити не по правилах, кількість смертей на дорогах зростатиме. Корупція в Державтоінспекції процвітатиме до того часу, поки самі не припинимо давати хабарі.

Кожному треба починати з себе, жити по правилах. Але багато людей не можуть цього зрозуміти. Точніше, зро-

зуміти можуть, але не хочуть! Бо важко починати з себе. Скажімо, краще дати 100 гривень міліціонеру, ніж чекати оформлення протоколу і заплатити офіційний штраф в 250 грн.

– **Ви часто їздите на автомобілі. Отож доречно поцікавитися: правила руху порушували?**

– Порушував!

– **І давали хабарі?**

– Останні два роки не даю! І далі принципово цього робити не буду.

Як і наше підприємство загалом, набагато краще співпрацювати відкрито та чесно зі всіма державними органами, згідно діючого законодавства. Лише так можливо чогось досягти.

– **Деякі керівники звикли «підкилимно» ділити землю. Я знаю, що пан Гірник не втручається у такі питання. Наголошує: для цього є профспілкova організація!**

– Важко пригадати, коли працівникам нашого підприємства хтось виділяв земельні ділянки. Зараз цей процес досить заплутаний. Клопотання про виділення земельної ділянки підписує профком і голова правління, його офіційно направляємо в селищну раду. Тобто з нашого боку все прозоро.

Профспілка в нас працює. Але абсолютно не всі працівники входять до її складу. У нас середня заробітна плата становить більше 8000 тисяч грн. Є такі, що отримують й 20 тисяч грн. А профспілкові внески становлять 1%. Тому деякі люди кажуть, що для них це важка ноша. Через це й починають виходити з членів профспілки. Зараз так влаштовано, що через профспілку ти можеш надавати якісь матеріальні блага без оподаткування. А якщо людина не стоїть у цій організації, то для неї передбачено фіскальне оподаткування. Колектив починає ділитися на членів і не членів профспілки, а це мені не подобається. Завжди краще, коли єдина команда.

Я б, наприклад, запропонував сплачувати 1% внесків, виходячи з середньої зарплати в Україні. Це було б певне обмеження.

– **Кажуть, що пан Гірник міг би з успіхом працювати в уряді. Бо відстоював би інтереси держави, а не набирав власні кишені грошима. Вас у Міністерство не запрошували?**

– Не було ніколи Міністерства скляної промисловості.

– **А в Міністерство економіки?**

– Управління державою і управління бізнесом трохи різняться. Говорити про те, що успішний бізнесмен буде успішним державним службовцем – це ще не факт. Державний службовець повинен бути чесним, не повинен мати корупційної складової в своєму управлінському рішенні. Бо навіть маленька корупційна ланка має величезний вплив на державні справи. Я не шкодую, що не працюю в міністерстві чи будь-якій іншій держструктурі.

– **І що, жодного разу не хотілося очолити Ірпінь, чи, на крайній випадок, Гостомель?**

– Такого бажання не виникало, адже це доволі велика відповідальність.

Як би ти не старався, все одно будуть незадоволені. Будуть противники чи вороги.

– **Ви людина не бідна. Можете собі дозволити поїхати на відпочинок за кордон, купити в європейській країні нерухомість. Скажімо, як дехто з ірпінських депутатів.**

– Відпочивати їжджу не кожен рік. У 2014 не купляв путівку за кордон, бо була більш важливіша для мене подія – народилася четверта внучка. Нерухомості за кордоном не маю – вона мені там не потрібна!

– **Здавали б будинок нашим туристам в оренду!**

– Не все так просто. Якщо ти хочеш цим займатися, треба покинути основну роботу. Кожну справу слід виконувати професійно.

– **Знаючи Вас, скажу: не фальшивите! А тепер знову повернемося до нашого місцевого життя. Ви давно є членом виконкому?**

– Я був членом виконкому при Мирославі Свистович, Володимирі Скаржинському, і зараз, при нинішньому міському голові. А ось Олег

Бондар мене вивів з його складу – не знаю чому. Свого часу був членом виконкому Гостомельської селищної ради.

– **І як, на Вашу думку, працює цей колективний орган?**

– Як на мене, не розумію мету його створення! Його функції прописані, але не досконало. Не у всі питання на ради можна глибоко вникнути. Часто вивчаєш їх лише під час засідання. По суті, член виконкому не несе відповідальності за прийняте рішення, адже ми носії колективного органу. Думаю, нам і в цьому треба переймати закордонний досвід.

– **Ваше підприємство надає значну фінансову підтримку органам влади, а останній рік і армії. Розкажіть про це детальніше.**

– Питання про допомогу оперативно виносимо на засідання правління. Бо мусимо все робити згідно з правилами. Я не можу одноосібно приймати рішення – цьому дам, тому ні.

Надаємо допомогу і органам місцевого самоврядування. Зокрема, виділяли кошти на будівництво дорослої поліклініки в Ірпені, на гасіння торф'яників на поймі річки Ірпінь.

Коли Росія розпочала військову агресію проти України, гостро постало питання змінення її обороноздатності. На засіданні правління одностайно вирішили виділити 250 тисяч грн. Васильківській авіаційній бригаді Повітряних сил та ще стільки ж на технічне забезпечення польотів.

Ми всім колективом збирали кошти одній із військових частин, яка базувалася в Криму. Переказували гроші сім'ї загиблого прапорщика.

Допомагаємо Ірпінському військовому госпіталю – для нього закупили діагностичне обладнання, центрифугу на десятки тисяч грн., встановили 17 пластикових вікон та багато іншої дрібної допомоги.

Війна назвала багатьох нових героїв. Скажімо, свого часу на нашому підприємстві слюсарував Володимир Романов, росіянин за національністю. Від нас він пішов на пенсію. А у 62 роки добився того, щоб призвали в армію! Пройшов медогляд, купив військове спорядження за власні кошти. Коли мав на руках необхідні документи, сказав дружині: їду на фронт, бо маю бойовий досвід, здоров'я. Коли ми дізналися про цей вчинок, вирішили внести і Володимира Романова у список учасників АТО від нашого підприємства. Між інших, всіх наших хлопців, які брали участь у воєнних діях на Сході України, ми одягнули у військове спорядження за кошти підприємства. Всі вони повернулися з фронту живими. Під нову хвилю мобілізації потрапили ще 14 працівників нашого заводу.

Питаннями допомоги українському війську постійно опікується голова спостережної ради Дмитро Олійник. Про Дмитра Миколайовича коротко можна сказати: дуже активний волонтер!

Ми і надалі підставлятимемо плече нашим військовим. Ось, приміром, нещодавно вони попросили нас купити прилад нічного бачення вартістю 20 тисяч грн. Зараз збираємо для цього гроші.

Не байдужі ми і до проблем східняків. Зокрема, двом сім'ям переселенців надали для проживання 2 квартири. Ми сказали: це звичайні, нормальні люди, які хочуть жити в єдиній Україні. Ми допоможемо!

Спілкувався
Василь ЗАКРЕВСЬКИЙ

Петро Зброжек

Незважаючи на спрощену систему подачі заяви (декларації) на призначення житлових субсидій, багато питань потребують роз'яснення. Тому ми попросили фахівців управління праці та соціального захисту населення Ірпінської міської ради Людмилу Попову та Наталію Водопшинову відповісти на актуальні запитання.

– Чи потрібно споживачам комунальних послуг, які отримували житлові субсидії раніше, заповнювати й подавати надіслані поштою заяви (декларації)?

– Не обов'язково, це необхідно зробити, коли в когось виникли певні зміни в доходах, або ж змінилася житлова площа чи кількість зареєстрованих членів родини. Усім, хто раніше отримував субсидії, призначатимуться їх автоматично.

– До якого числа не пізно подати заяву?

– Крайнього терміну не визначено, її можна подавати в різні періоди – червні чи жовтні.

– Хвилюються жителі приватного сектору, де газове подорожчання торкнулося найбільше. Що їм можете сказати?

– Для жителів приватного сектору за квітень зробили нові обрахунки, за ними треба прийти до нас.

– А чи можна вже означити середній показник субсидовано-

го ліміту спожитих кубометрів блакитного палива за квітень?

– У квітні середній показник на родину з трьох членів може становити не більше 200 кубометрів. Але варто зауважити, що розрахунки залежатимуть від історії субсидентів, тобто доходів, кількості зареєстрованих мешканців житлової площі. Загального алгоритму, за яким би можна було визначити платіжку для всіх, не існує, все обраховується, зважаючи на індивідуальні дані кожного споживача комунальних послуг.

– А от як силачувати жителям приватного сектору в травні?

– Наразі ведуться розрахунки, за ними треба буде прийти після 10 червня, тоді кожному домогосподарству буде визначено субсидований ліміт споживання на період неопалювального сезону. В опалювальний, звісно, буде інший, тобто більший.

– А чи можна вже зараз спрогнозувати ліміт споживання в неопалювальний період для приватного господарства?

– Хіба що середній показник. Якщо говорити про родину з трьох осіб, то він десь буде на рівні 50 кубометрів за відсутності централізованого постачання гарячої води. Але розрахунки залежатимуть від житлової площі й доходів кожної сім'ї індивідуально.

– Які види грошових надходжень вважаються доходами й повинні бути включені в декларацію, а які – ні?

– До доходів включатиметься заробітна плата без врахування

Консультації

ЩО ТРЕБА ЗНАТИ ПРО СУБСИДІЇ

податку з фізосіб, пенсія, допомога (крім її частини, виплата якої здійснюється одноразово) зокрема, при народженні дитини, стипендія, грошове забезпечення, аліменти, виплати відповідно до умов цивільно-правового договору, доходи від підприємницької діяльності, здачі майна в оренду, від продажу майна та немайнових прав, сільськогосподарської продукції, дивіденди, проценти від розміщення депозитів тощо.

– За новими правилами право на субсидію отримають і безробітні, які не стоять на обліку в центрі зайнятості. Як буде розраховуватись їх прибуток?

– 31 травня цього року із запровадженням спрощеного порядку надання житлових субсидій скасовується обмеження щодо наявності у складі домогосподарства осіб працездатного віку, які не працюють, не навчаються і не перебувають на обліку як безробітні. Таким чином, для працездатних осіб (крім осіб, які навчаються за денною формою навчання у загальноосвітніх, вищих навчальних закладах, осіб, призваних на строкову військову службу), середньомісячний дохід яких протягом періоду, за який визначається сукупний дохід, менший від прожиткового мінімуму, у розрахунок субсидії за кожний місяць зазначеного періоду включається місячний дохід на рівні прожиткового мінімуму, тобто 1218 грн.

– За яких умов на субсидію можуть подавати документи люди, які наймають житло?

– 31 травня право на субсидію мають особи, які проживають у житловому приміщенні на підставі договору найму (оренди) житла, і на яких відкрито особові рахунки зі сплати житлово-комунальних послуг. При цьому разом із заявою й декларацією подається договір найму (оренди) житла.

– Що робити, коли людина в квартирі зареєстрована, але не проживає?

– Субсидія призначається одному з членів домогосподарства, який зареєстрований у житловому приміщенні і на якого відкри-

то особовий рахунок на оплату житлово-комунальних послуг.

– А от якщо житло зі збільшеною нормою займає одинока людина похилого віку.

– 31 травня комісіям при місцевих органах виконавчої влади надано право приймати рішення про надання субсидії лише одиноким непрацездатним громадянам на збільшену понад норму площу житла.

– Субсидія на послуги надається лише в межах соціальних норм. Поясніть, що це таке? А якщо людина за лічильником використовує більше?

– Чинним Положенням визначено, що субсидії призначаються за наявності різниці між розміром плати за житлово-комунальні послуги, скрапленний газ, тверде та рідке паливо побутове паливо у межах соціальної норми житла та соціальними нормативами користування житлово-комунальними послугами з урахуванням пільг, які надаються відповідно до законодавства, і обсягом визначеного Кабінетом Міністрів України обов'язкового відсотка платежу. Соціальну норму житла для надання субсидій встановлено у розмірі 13,65 кв. м площі на одну особу та додатково 35,22 кв. м на домогосподарство. За різницю понаднормової площі потрібно буде сплачувати самостійно. Постановою встановлені єдині для всієї України соціальні нормативи споживання холодної і гарячої води, водовідведення, газопостачання з урахуванням коригувачів коефіцієнтів. Причому, єдиного алгоритму, за яким можна визначити соціальні нормативи для загалу, не існує, бо під час розрахунків враховується багато факторів – сума отриманих доходів, а також побутові чинники, наприклад, є у вас колонка гарячої води чи немає, бо від цього залежатиме розмір газового ліміту. Розглянемо такий приклад. За наявності газової плити в помешканні та відсутності централізованого гарячого водопостачання та газового водонагрівача визначено 9 кубометрів на одну особу в місяць, а от за наявності газової

плити та газового водонагрівача – 18 кубометрів на одну особу щомісяця.

– Отже, за розрахунками треба йти в «собез»?

– Звичайно!

– Чи буде надаватись субсидія громадянам, які мають борги за комунальні послуги?

– Чинним порядком не передбачено відмову в наданні субсидії домогосподарствам, які мають заборгованість зі сплати за житлово-комунальні послуги. А це означає, що громадяни мають право звернутися за призначенням субсидії до управління праці та соціального захисту населення за місцем реєстрації з відповідною заявою та декларацією.

– Чи мають право на субсидію мешканці гуртожитків, зокрема студентських?

– Згідно з Положенням про порядок надання населенню житлових субсидій, право на отримання адресної безготівкової субсидії для відшкодування витрат на оплату житлово-комунальних послуг поширюється також на громадян, які проживають у гуртожитках (при умові, що вони там зареєстровані).

– Закон суворо попереджає про подвійні штрафні санкції щодо приховування відомостей про доходи, але чимало людей могли забути про ті чи інші дрібні надходження. А ще нова форма заяви породила іншу колізію – повідомлення про відсотки по депозитах, раніше такого положення не було. Але громадянам вже автоматично продовжено субсидію. Та окремі з них не можуть пам'ятати даних про відсотки, а банків, в котрих вони мали рахунки, вже немає. Як бути?

Ми рекомендуємо всім звертатися до фахівців Ірпінської податкової інспекції (кабінет №11), де фіксуються доходи громадян, з котрими в нас є відповідна угода. Беріть витяг своїх доходів за минулий рік, котрий ми прикладемо до справи. Пенсіонерам рекомендуємо звернутися в Пенсійний фонд.

Валентин СОБЧУК

Коментар начальника управління праці та соціального захисту населення Петра ЗБРОЖЕКА.

– Петре Володимировичу, Ви на даній посаді людина нова, хоча в системі держуправління маєте певний досвід, адже були заступником міського голови 9 років. Що можете сказати, поглянувши на дану тему свіжим оком.

– Насамперед те, що наше управління володіє багаторічним досвідом своїх фахівців, а ще для попередження черг ми залучили 6 спеціалістів, уклавши договір з Ірпінським міським центром соціальної зайнятості населення. Дані спеціалісти знаходяться на тимчасовій роботі та працюють у нас консультантами з оформлення субсидій. Однак якщо наше управління розраховувало приймати до 300 осіб у день, то цей показник наразі дещо нижчий. Зрозуміло, що коли люди отримають травневі платіж-

ки, то показник прийому громадян відразу збільшиться, та особливого піку очікуємо восени, напередодні опалювального сезону. Незважаючи на те, що до нього далеко, порадив би не відкладати оформлення субсидій, бо хоча в цей час законмиш небагато, зате матимеш вже оформлену субсидію, й потім не гаятимеш свого часу.

– Станом на 1 квітня поточного року до вашого управління звернулося 1695 громадян, субсидії призначено 1335 особам, решті відмовлено з різних причин. Скільки субсидентів очікується в цьому році?

– Ми розраховуємо до 6 тисяч. І ще хотів би порадити всім читачам цього матеріалу, щоб з усіх незрозумілих питань зверталися до Ірпінського управління праці та соціального захисту.

Кадри

НАСЕЛЕННЯ РЕГІОНУ ЗРОСТАЄ, ШТАТ ЛІКАРІВ – НІ!

Редакція газети «Ірпінський єдиний» продовжує розповідати про керівників медичних закладів Ірпінського регіону. Сьогодні ми знайомимо читачів із головним лікарем комунального закладу «Центр первинної медико-санітарної допомоги» Інною Комісаровою. Тим більше, що для цього є привід. Як нам стало відомо з неофіційних джерел, Інна Валентинівна з цієї посади звільняється...

карткою, авторучкою і приладом для вимірювання тиску.

– Миський голова пообіцяв подбати і про медичне обладнання. Тому сподіваємось, що наші працівники в амбулаторіях не сидітимуть тільки з авторучкою, фонендоскопом, не виконуватимуть роль диспетчерів і не перенаправлятимуть пацієнтів у поліклініку.

Тут плануємо організувати збір та аналіз крові, сечі. Тобто проводити лабораторні дослідження. За кожною амбулаторією має бути закріплений санітарний автомобіль. При необхідності хворого проконсультує вузький спеціаліст другого рівня. Або, якщо буде така потреба, в умовах стаціонару.

У Центр первинної медико-санітарної допомоги ми пере-

вели дільничних педіатрів. Вони обслуговують 15 тисяч дітей Ірпеня.

– Інно Валентинівно! Чи є кадрові проблеми?

– Згідно з нормативами не вистачає лікарів загальної практики. Кожен із них має обслуговувати 1500 пацієнтів – дорослого та дитячого населення. Але зараз ми не можемо збільшити їхню штатну чисельність. Хоча над цим працюємо, звертаємося до міської ради – хочемо ввести додаткові штатні одиниці для лікарів загальної практики.

Також на даний час є гостра проблема з лаборантами. Правда, її тимчасово вирішено за сприяння головного лікаря Ірпінської центральної міської лікарні. Враховуючи, що наближається

період відпусток, проблема з цими спеціалістами буде знову актуальна. Користуючись нагодою, запрошую на роботу кваліфікованих лаборантів!

Не вистачає і медичних сестер – їх має бути дві на одного лікаря. Одна з них має виконувати так звану паперову роботу, інша – маніпуляційну. Але це також не передбачено у штатному розкладі. Хоча населення регіону зростає не пропорційно кількості лікарських посад. Їх кількість, яку маємо нині, була розрахована ще 20 років тому. З того часу цей норматив не переглядали.

У нашому регіоні зараз багато квартир купляють кияни, приїжджають на тимчасове і постійне проживання переселенці.

Відповідно збільшується кількість хворих на дільницях. А ось заробітна плата не збільшується відповідно до кількості обслуговуючого населення. Та наші медики нікому не відмовляють в наданні медичної допомоги. Хоча вони фізично не в силі надати її всім оперативно. Тому біля кабінетів Центру виникають невеликі черги, особливо взимку під час підвищення сезонної захворюваності на грип та ГРЗ.

– Дехто висловлює стурбованість: Центр мають переселити!

– Я чула про такі розмови. Миський голова з цього приводу запевнив нас, медиків: переселять в тому випадку, коли знайдуть краще приміщення.

– Але такого приміщення наразі не видно!

– Ультиматуму, щоб виїхати звідси, не надходило!

– Тепер про те, про що активно говорять ірпінчани. Вас звільнили з посади головного лікаря Центру? Якщо так, то що запропонували?

– Я написала заяву на звільнення шляхом переведення на посаду заступника головного лікаря Ірпінської міської центральної лікарні.

Віталій МОСТОВИЙ

ЛИСТ В РЕДАКЦІЮ

ПІДКЛЮЧИТЬСЯ ДО БОРІТБИ ПРОТИ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ ТА БЕЗЗАКОННЯ

Шановна редакція газети «Ірпінський єдиний»! Вирішив написати вам. Дякую, що ви є. Тема медицини, яку підняли в газеті, дуже актуальна. На головного лікаря Ірпінської центральної міської лікарні Данила Лісняка тиснув сам голова Володимир Карплюк. А Анастасія Попсуй виконувала його доручення. Хто проводив сесію міської ради, агітацію серед депутатів? Це була не просто агітація. Це була «спеціальна робота», щоб на сесії проголосували так, як треба.

А для чого потрібний новий головний лікар (донецький)? Для того, щоб ввести платну медицину в Ірпені. Андрій Тумасов все життя пропрацював в приватних (платних) медичних установах і має, безумовно, в цьому досвід. В умовах росту тарифів на житлово-комунальні послуги, росту цін на продукти, в період здешевлення гривні введення платної медицини – це злочин.

Миський голова хоче ввести платні послуги у всіх медичних закладах. Саме тому Данило Костянтинович не зовсім вписувався в його плани. Безумовно, Данило Лісняк був на своєму місці.

Новий головний лікар Андрій Тумасов вже дав завдання всім лікарням закладам Приірпіння підготувати так звані платні пропозиції. Чи законно це? Ні!

Наближаються вибори до місцевих рад, які відбудуться восени. Люди повинні знати, хто реально захищає їхні інтереси, а хто імітує, паразитує. Підключіть до боротьби проти несправедливості та беззаконня прокуратуру, народного депутата Михайла Гаврилюка та інших.

Іван Петрович,
читач вашої газети

«Я ПРОПОНУЮ ВВЕДЕННЯ ПЛАТНИХ ПОСЛУГ»

Наш співрозмовник – головний лікар КЗ «Ірпінська центральна міська лікарня» Андрій Петрович ТУМАСОВ.

– Ви тривалий час працювали у столичних приватних медичних закладах. Чому вирішили Київ поміняти на Ірпінь?

– Якщо дивитися на перспективу, то я думаю, територія Ірпеня зайде у Київ. За аналогією великих міст – Москви, Нью-Йорка та інших. Тим більше, є плани переносу об'їзної дороги на 50 км. Автоматично сюди потрапляє Ірпінь, який знаходиться дуже близько до столиці. Продовжу розмову про відстані. Свого часу я працював у столичній клініці «Ісіда» – медичним директором, заступником генерального директора, генеральним директором. Я, між іншим, цю клініку створював 20 років тому в Донецьку. Так от, відстань від мого київського будинку до клініки «Ісіда» така ж, як і до Ірпеня.

Чому я прийняв таке рішення? На даний час більшість київських приватних медичних клінік знаходяться в стагнації. Відбувається скорочення їх працівників. Перспективи розвитку цих клінік відсутні. Тому я шукав варіанти робіт, які б мені були для душі, відповідали тим знанням і новаціям, якими володію. Одна з пропозицій надійшла з Ірпеня.

– Це було запрошення міської ради?

– Так! Я його розглянув, зважив всі за і проти, і прийняв рішення стати головним лікарем Ірпінської центральної міської лікарні.

– Ви вже мали можливість познайомитися з медичним господарством. І яке враження?

– Неоднозначне. Чому? Є заклади достатньо хороші, з сучасним медичним обладнанням, професійними кадрами. А є такі, які, як кажуть, обняти і плакати – їх називаю «сарайчиками». За підтримки влади,

спонсорів, громадських фондів – тобто всім миром – хочу змінити цю ситуацію.

Приклад. Пологовий будинок територіально знаходиться у Ворзелі. Багато фахівців вважають: його треба знести або збудувати новий, чи знайти інше приміщення. Оскільки нинішній не витримує жодної критики.

Про позитив. На базі старої будівлі реконструювали дитячу поліклініку. Цим закладом по праву гордимось. У ньому хочу довести всі процеси майже до ідеалу, щоб мінімізувати ризики для пацієнтів. У такому форматі взялися за ще один проект – почали робити капітальний ремонт і реконструкцію дитячої лікарні в стаціонарі, яка знаходиться в плачевному стані. Її плануємо оновити, дообладнати медичним устаткуванням, додати нові відділення. Щоб лікарня відповідала вимогам сьогодення.

– А що можете сказати про фаховий потенціал медиків?

– Більшість керівників, фахівців високого рівня. Але відсутня система їх постійного навчання і кваліфікації. Не така, яка передбачена державою – один раз у три чи п'ять років. Нам треба створити систему постійного навчання всіх співробітників – лікарів, медсестер, акушерок. Це один із важливих пунктів в плані розвитку і реорганізації медицини Ірпінського регіону.

– Населення цікавить реформування галузі. І в зв'язку з цим запровадження платних послуг.

– Провести реорганізацію, зміни на поліпшення – глобальне завдання. Ми скрупульозно обговорили з керівниками всіх наших медичних підрозділів питання реформування. В результаті я написав концепцію розвитку охорони здоров'я Ірпінського регіону і передав на розгляд та доопрацювання виконавчому комітету, з наступним затвердженням на сесії.

Коли обійняв посаду головного лікаря, відразу проаналізував

бюджет медицини. І мені стало не по собі. Це взагалі стосується всієї країни. На мій погляд, за останній час медицина ніякого розвитку не отримала. При рості інфляції, підвищенні цін на пальне, ліки, бюджет медицини поки що не індексується. Щоб вижити, забезпечити життєдіяльність підрозділів охорони здоров'я, засобів не вистачає. Тому один із варіантів, який я пропоную для розгляду, – введення платних послуг. Так, це неоднозначне питання, тут є «за» і «проти». Але зазначу, що юридична можливість надання платних медичних послуг прописана в Статуті комунального підприємства Ірпінської центральної міської лікарні.

Платні послуги будуть відрізнятися від не платних підвищеною комфортністю, якістю. Включатимуть ті, які раніше не надавали. І це дозволить закрити проблему із забезпеченням життєдіяльності наших медичних закладів.

– Важко поки що уявити цю хитру схему. Скажімо, за що

конкретно повинні платити пацієнти?

– Як вже казав, за надання якісніших послуг. Наприклад, за надання палати з кондиціонером, телевізором, холодильником, де буде можливість перебувати біля хворого родичам. Ми можемо також запропонувати якісніші медичні матеріали, на відміну від тих, які закупляє бюджет.

Хочу сказати, що платні послуги в жодному випадку не виключають безплатні. Соціально незахищені групи населення і далі отримуватимуть безплатну допомогу. Таким чином ми хочемо представити право вибору.

– А хіба це не суперечить чинному законодавству?

– Як вже сказав, надання юридичних послуг прописано в Статуті нашого підприємства. Є також постанова Кабміну, яка дозволяє запроваджувати платні медичні послуги. Не всі можна надавати за платної основі, тільки згідно з відповідним переліком.

– Детальніше де про них можемо дізнатися?

– На інформаційному сайті Ірпінської центральної міської лікарні, над його розробкою зараз активно працюємо.

Василь ЗАКРЕВСЬКИЙ

ТЯП-ЛЯП

«Я МОЖУ КЕРУВАТИ НАВІТЬ КОСМІЧНИМ КОРАБЛЕМ!»

Сайт «Громада Приірпіння» нещодавно опублікував статтю під заголовком «Медичний бунт: Коцюбинська поліклініка» VS Ірпінь». У ній зокрема пишеться, що нещодавно до медиків селища приїхала делегація у складі новопризначеного головлікаря Андрія Тумасова та заступниці міського голови Ірпеня Анастасії Попсуй. Окрім того, були пані Алла Комісарова та Інна Кухарська. Вся ця делегація навіть не представилась колегам-медикам і почала говорити про реформи. Нас дивує те, що Попсуй, яка за освітою освітянка, взялася нам також розповідати про реформу медичної галузі. «Я за своєю посадою можу керувати навіть космічним кораблем!» – вразила нас всіх своїми менеджерськими здібностями пані Попсуй.

Виходячи з цього, констатує далі автор, навіть у космос ракети почнемо відправляти з космодромів Ірпінь-1 і Буча-2. Байконур – кабінет Володимира Карплюка.

Післямова. Анастасія Попсуй, як ми знаємо, має свою, єдино правильну думку. Не здивуюся, коли на черговій зустрічі скаже, що хоче полетіти по-справжньому в космос. Як, приміром, Валентина Терешкова. Або коли Володя Карплюк увійде в історію, то Анастасія може зайняти його крісло. Тут тільки треба їй діяти більш обережно, щоб не повторити шлях колишнього київського градоначальника Льоні-космоса.

Максим СИДОРУК

ЮВІЛЕЙ!

ПЕРШЕ СТОЛІТТЯ ПЕРШОЇ ЦЕРКВИ ІРПЕНЯ

З виникненням і розбудовою селища Ірпінь на початку ХХ століття у жителів виникають проблеми. Однією із них була відсутність православної церкви. Для німців уже діяла лютеранська кірха. А православні мусили на релігійні свята відвідувати храми інших населених пунктів. Ірпінці організовувалися, щоб вирішувати свої проблеми самостійно.

В 1910 році рахівник Південно-Західної залізниці П.Копійковський отримав подяку, написану на бланку Ірпінського товариства споживачів, за будівництво тимчасової церкви і організацію церковного хору в Ірпені. В 1909 році було організовано школу. При ній для учнів організували церкву. У довіднику «Дачник», виданому в 1909 році, вказано, що в Ірпені існує комітет із спорудження храму. Його головою був священник Георгій Тихомиров, який жив в Ірпені, секретарем – В. Томашевський, скарбником – Брикін, членами комітету – Лящов і Кулицький. Ірпінська Свято-Троїцька церква була збудована коштом місцевих благодійників і відкрита в 1915 році.

Однак церкві довелося пережити всі бурі ХХ століття в

Україні. Комуністи, захопивши владу, розпочали боротьбу проти релігії. Храми закривали. Але тут комуністична влада наштовхнулася на опір населення. В архіві Київської області зберігається лист ірпінців, зокрема і церковного старости машиніста паровоза Захара Сушицького, до влади з проханням дозволити провести Богослужіння в Свято-Троїцькій церкві.

На деякий час людям вдалося відстояти церкву. Але наприкінці 1920-х – у 1930 роки комуністична партія посилює боротьбу проти церкви. В цей час Ірпінь стає притулком для ченців і черниць, які опинилися без житла в зв'язку із закриттям монастирів у Києві. Органи держбезпеки репресують священнослужителів і взагалі людей, пов'язаних із церквою. У 1937 році Свято-Троїцьку церкву закрили. У цьому приміщенні, куполи якого зруйнували, розпочали виготовляти гумових чортиків.

Під час німецько-фашистської окупації Свято-Троїцька церква поновлює свою діяльність. Коли гітлерівська Німеччина поставила під загрозу існування СРСР, кремлівські можновладці змінили своє ставлення до церкви. Було вирішено використати церкву у боротьбі проти загарбників. Церква заклика-

ла віруючих стати на захист Батьківщини. Однак, коли церква допомогла перемогти нацистську Німеччину, влада знову посилює тиск. Лідер Комуністичної партії Микита Хрущов навіть обіцяв радянським громадянам показати останнього попа. Церква пережила і це.

У 1980-і роки Свято-Троїцьку церкву на православні свята відвідувало близько півтисячі людей, переважно похилого віку.

Лектори-атеїсти ще розповідали людям, що в Радянському Союзі вільно існує антикомуністична ідеологія – християнство. Але думки в керівництві Комуністичної партії, яку в 1985 році очолив Михайло Горбачов, почали змінюватися. Почалися розмови про те, що боротьба проти церкви завдала удару по моральності народу.

Відбувається церковне відродження. Розвалюється СРСР.

Знову засяяли хрести на новоспоруджених куполах Свято-Троїцької церкви. На церковному подвір'ї встановлено хрест на честь священика Георгія Тихомирова, його дружини і церковного старости Захара Сушицького, чий могили були тут, але не збереглися.

Нині на великій православній святі до цього божественного закладу приходять стільки

людей, що він не може всіх вмістити.

Ірпінська церква розпочала служіння Богу, коли точилася Перша світова війна. Нині Свято-Троїцька церква відзначає своє перше століття, коли на сході України гримлять постріли, вибухи і ллється кров.

Все-таки у людських душах є потяг до Бога. Але не завжди

в церкву йдуть люди із щирим прагненням помолитися Богу. Нині вже стало модно показати свою релігійність. Що ж, церква пережила гоніння, пережила і лицемірство.

Перше століття Свято-Троїцького храму Ірпеня. Але не останнє.

Анатолій ЗБОРОВСЬКИЙ

НАВЧАННЯ

Тема здобуття освіти за кордоном з кожним роком стає актуальнішою, особливо в наш нелегкий час, коли економічні труднощі тиснуть на всіх напрямках. Тож закономірно, що незважаючи на величезну кількість вітчизняних вишів, хочеться спробувати щастя здобути освіту за кордоном. Тим паче, що закордонний диплом є «золотим ключиком» для успішного працевлаштування у розвинутих країнах.

ПРО БЕЗКОШТОВНІ ГРАНТИ

Отримати грант на фінансування бакалаврської програми за кордоном можливо, однак важче, ніж у випадку подачі документів на магістратуру чи PhD (еквівалент аспірантури в

українському вищому навчальному закладі). Це, вочевидь, пов'язано з тим фактом, що вибір як програми, так і країни навчання після завершення бакалаврату є більш свідомим та осмисленим, а відтак більш реально відтворює професійні зацікавлення та інтереси абітурієнта. Водночас помилково вважати, що навчатися безкоштовно на бакалавраті за кордоном неможливо. Так, приміром українські студенти можуть вступати в університети Німеччини, Австрії та Чехії на бакалаврські програми на безкоштовній основі в разі, якщо володіють державною мовою обраної країни. Однак якщо ви націлюєтесь, наприклад, на отримання гранту на навчання в Британії чи США – ваша заявка на вступ матиме більше шансів

ВИ ХОЧЕТЕ ЗДОБУВАТИ

в разі подачі документів на магістерську програму або ж PhD.

Одним із важливих факторів, які збільшують або, навпаки, зменшують ймовірність отримання стипендії є вибір галузі, в якій ви прагнете здобути знання за кордоном. Досить часто, університетські фонди та урядові організації надають іноземним студентам гранти на навчання на так званих пріоритетних спеціальностях. Щороку визначається спектр спеціальностей, які, на думку цих організацій, є найбільш значимими, та відповідно оголошуються пріоритетні програми, навчання на яких і буде фінансуватися. При цьому досить часто перевага надається природничим та точним наукам. Відтак абітурієнти, які прагнуть вивчати біологію, фізику, хімію чи математику в закордонному університеті мають непогані шанси здобути стипендію на навчання.

Варто також звернути увагу і на те, що в багатьох вищих навчальних закладах за кордоном дослідницькі програми наукового спрямування значно краще спонсоруються стипендійними фондами, аніж практично-орієнтовані програми. Відтак студентам, які планують займатися дослідженнями та науковою роботою, наприклад в сфері економіки, знайти фінансування на навчання буде значно легше,

аніж тим, хто бажає закінчити програму з бізнесу, підприємництва або ж права.

Ще один важливий момент. Якщо ви плануєте здобути освіту за кордоном та повернутись в Україну, стипендію отримати значно легше, ніж у випадку, якщо ви прагнете емігрувати в країну навчання. Однак і це твердження не варто сприймати як правило, оскільки питання можливості отримання стипендії в даному разі багато в чому залежить від міграційної політики, яку проводить обрана вами країна. Наприклад, якщо ви вступаєте в університет в Норвегії та по закінченню навчання не повертаєтесь до України, отримана вами стипендія на навчання конвертується в кредит, який ви зобов'язані повернути протягом певного періоду часу. Однак якщо ви маєте грант на навчання в університеті Канади та плануєте в подальшому залишитись в цій країні, скоріше за все кошти не буде конвертовано в кредит, оскільки Канада сприяє еміграції талановитої та освіченої молоді. Обираючи країну для навчання, варто також враховувати і міграційну політику в державі, яка врешті також може впливати на умови фінансування навчання.

На сьогоднішній день українські студенти мають змогу отримати вищу освіту за кор-

доном на безоплатній основі в ряді європейських країн, де навчання в університетах державною мовою є безкоштовним для іноземців. Серед них Швеція, Норвегія, Німеччина, Австрія, Польща, Чехія. Незважаючи на те, що умови вступу різняться залежно від обраної країни, інколи від навчального напрямку й університету, спільною вимогою до абітурієнтів, які планують здобувати вищу освіту у зазначених вище державах безкоштовно, є знання мови. Зазвичай у переліку вимог для подачі документів на вступ до вищих навчальних закладів цих європейських країн зазначається, що ступінь володіння мовою має бути достатнім для навчання в університеті. Однак, це зовсім не означає, що абітурієнти, які нещодавно розпочали вивчення мови, не мають шансів на вступ. Так, приміром, в Німеччині та Австрії абітурієнти з інших країн, які планують вступати на німецькомовні програми мають змогу пройти річні курси з вивчення мови при університеті та суттєво покращити свої знання. В разі успішного складання іспитів з німецької та ряду інших предметів, перелік яких залежить від обраної спеціальності, по завершенню курсів абітурієнта буде зараховано на перший курс університету. В цьому випадку, звісно, вар-

ТАЛАНТИ

СВЯТО ДИТЯЧОГО
КОНКУРСУ КРАСИ

15 травня СЗШ І-ІІІ ступенів №12 була наповнена радістю, творчістю та красою. Сяяли усмішки на обличчях дітей та їхніх батьків, бабусь і дідусів. Дитячий конкурс краси «Міні-міс Ірпінь 2015» відбувся за підтримки Святослава Куценка та Сергія Мудрака.

Конкурс складався з чотирьох етапів. 14 дівачок представляли себе і свої таланти, розповідали про улюблений мультфільм і демонстрували грацію та красу.

У конкурсі «Міні-міс Ірпінь 2015» перемогу здобула Еріка Кременчук, першою віде-міні-міс Ірпінь-2015 стала Вікторія Ігнат'єва, другою – Владислава Калінка.

У складі журі працювали: засновник міжнародної фундації «Music Camp» Констанція Фортунато, хореограф Центрального будинку культури Анна Глибень, координатор проєктів «Об'єднання «Самопоміч» в Ірпені Сергій Мудрак, головний спеціаліст управління освіти і науки Тетяна Білецька та інші.

Костянтин СВЯТЕНКО

ОСВІТУ ЗА КОРДОНОМ?

тість витрат на навчання зростає. Незважаючи на те, що підготовчі курси до університету в Німеччині чи Австрії є безкоштовними, оплата проживання, харчування та інших витрат, пов'язаних з перебуванням на території цих країн (медичне страхування, транспорт, інколи навчальні матеріали на інше) має здійснюватись майбутнім студентом за рахунок власних коштів. А оскільки рівень цін в зазначених вище країнах вищий, ніж в Україні на навчання на підготовчих курсах, необхідно мати певну суму коштів.

На відміну від Німеччини, Австрії або Чехії, мовне питання в Швеції та Норвегії є менш гострим. Дійсно, отримати стипендію на навчання в скандинавських країнах можливо навіть, якщо не володієш шведською або норвезькою мовами. Урядові фонди цих країн охоче надають стипендії здібним студентам з інших країн на програми, де мова викладання – англійська. Однак необхідність вивчати державну мову в разі, якщо ви плануєте навчатися в скандинавській країні, відсутня лише в тому випадку, якщо надалі ви проживатимете в англійській країні або ж маєте намір повертатись в Україну після завершення навчання.

Отже, приймаючи рішення про подачу документів на отримання фінансування освітньої

програми за кордоном необхідно враховувати низку факторів, розглянутих вище. Аби суттєво збільшити власні шанси та врешті вибороти грант на навчання в іншій країні, необхідно сформувати стратегію дій на один, а й то й декілька років.

Надати кваліфіковану допомогу в реалізації ваших планів – одна з ключових задач освітнього агентства INSA.

НАВЧАННЯ У ПОЛЬЩІ

Тепер розглянемо навчання у найближчій нашій сусідці, Польщі, де найлегше вивчити споріднену слов'янську мову. Компанія Eurostudy пропонує учням після закінчення 9-10 класу взяти участь у програмі «Навчання в технікумах Республіки Польща».

Мета програми – дати можливість дітям з України безкоштовно отримати європейську освіту, набутти сучасних знань, умінь та навичок, оволодіти сучасними технологіями, які після закінчення навчання привезти в Україну.

Програма реалізується з 2010 року в рамках угод, підписаних між владою Західної й Центральної України та польської Люблінщини.

Безкоштовне навчання проводиться в державних навчальних закладах Люблінського та Мазовецького воєводств Республіки Польща, зокрема в містах

Люблін, Радом, Демблін, Рікі. Оплата проводиться за проживання в гуртожитку та триразове харчування (120 у.о. на місяць).

Під час навчання діти забезпечені цілодобовою опікою вихователів в гуртожитках, медичним страхуванням в державному фонді охорони здоров'я Польщі (200 у.о. на рік), страхуванням від нещасних випадків (проводиться в польських страхових компаніях, 20 у.о. на рік). Крім того, діти забезпечені медичним обслуговуванням на одному рівні з польськими дітьми.

Вступ до навчальних закладів проводиться без вступних іспитів за результатами співбесіди польською мовою.

Вимоги – базові знання польської мови, зокрема вміння читати, писати та спілкуватися.

А тепер про пріоритетні спеціальності, яким раді в Польщі: ландшафтний дизайн, механік авіаційний, технік-ветеринар, технік обладнання та систем альтернативних джерел енергії, технік будівельний, технік сантехнічного обладнання, технік туристичного обслуговування, технік готельного господарства, технік-електрик, технік залізничного транспорту, технік харчування та гастрономічних послуг, технік-економіст, технік торговий.

Сергій ГАЧКОВ

ПІСЕННИЙ ВЕРНІСАЖ

НА КОНЦЕРТАХ ЗАВЖДИ ПРОСЯТЬ
ЗАСПІВАТИ «ДЖУЛЬЄТУ»

– Це місто стало для Вас щасливим?

– Судячи з того, як склалася тут моя сім'я, творча діяльність, аура Ірпеня дуже хороша. Звичайно, не так багато звучить творів, як пишеться. Але я радий, що публіка приймає мої пісні.

– Ви пишете під публіку?

– Я ніколи не задумувався, що треба писати під публіку. Ось написав на папір якісь віршовані рядки, і вони вже не твої – пішли в маси. Твір, який прозвучав на радіо, записав на диск, також поринув у самостійне життя.

– А коли пишеш слова і музику до них, є відчуття, що має вийти шлягер?

– Шлягер – це легке сприйняття пісні. Вона повинна зазвучати відразу, або спочатку «відлежати», а потім вийти на широкий загал. Є, звичайно, вірші, які зразу лягають в душу. Ось, приміром, такою стала «Джультета».

– «Джультета» була написана для жінки з Казахстану?

– Так! Цікава історія її написання. Вона мені довго не давала спокою. Я ходив, мучився, хотів, щоб це була легка музика, яку і з-під балкона можна заспівати. Прокинувся о 4 години ранку, а о 5-й отримав цілісний продукт. Радий, що достукався до сердець слухачів та глядачів. Де б не виступав, всі просять «Джультету». Вона вже нібито не в темі, але все одно співаю!

Коли запрошують написати пісню, скажімо, до певної події, я, звичайно, відгукуюся на такі речі. Дехто каже: пісня замовна, за гроші. Як би там не було – платна, безплатна, але якщо людям подобається, то це добре. Бо коли не можеш написати гарну пісню, то будь-які гроші не допоможуть!

Взагалі, музикант у творчому просторі не може бути одним у полі воїном. Бо треба вирішувати масу технічних, студійних питань. Тобто без друзів не обійтись. Часто виступ не є самоціллю, заради заробітку, а щоб себе показати. Тобто щоб постійно бути на творчій хвилі. Можна бути го-лодним. Але коли твої концерти затребувані, то такий стан радує.

– Будемо говорити без скромності: Галицький – це вже ім'я. Відомому співаку легше пробитися на радіо?

– Зараз стало легше. Останні два місяці я вже «крутився» на двох радіостанціях, не рахуючи Національного радіо. Легко потрапити, коли маєш пісні ліричні, соціальні, які публіка сприймає. Я багато пишу українською та російською мовами. Писав би англійською, якби краще її знав.

– А як народжується пісня? Іде, скажімо, Олександр по Ірпеню чи Києву, і раптом думка яскрава засвітилася! Так?

– І так буває! Інколи пісня народжується з одного слова. Я не вважаю, що ми, поети і музиканти, якісь особливі. Але я знаю, що можу римувати склади, писати якісь рзрозумілі композиції. Слово чи віршований рядок тобі западають в душу. Він тобі «свербить», ти не можеш спати. Постійно себе підштовхуєш: треба закінчити цю композицію. Нехай це буде вірш з чотирьох рядків, нехай це буде невелика пісня – позитивний заряд на цілий день забезпечений! Я відразу шукаю людей, для яких це можна прочитати чи заспівати.

– Вже побачили світ три альбоми Олександра Галицького.

ВІЗИТНА КАРТКА

Олександр ГАЛИЦЬКИЙ добре відомий не тільки серед музикантів. Його творчість, пісні надихають широкий загал. Композитор і співак в Ірпені живе з 1994 року.

– Сподіваюся, що є люди, які стежать за моєю творчістю. Так от, перший альбом був записаний групою «Тотем» у 2001 році.

– Можете назвати, хто входив до її складу?

– Із задоволенням! Організатором цього колективу був Тимофій Бусел (клавішні інструменти). Барабани – Сергій Кондратюк, бас-гітара – Андрій Гачков, гітара – Артем Басалай, ну і я, ваш покірний слуга.

– Тобто Олександр у ролі автора і соліста?

– Так! На той момент нам здавалося, що все актуально, красиво. Зараз я розумію, що деякі речі наївні. Але все було чесно. І очевидно, через це пісні до цього часу звучать.

– В Ірпені записували?

– У Києві. Зокрема, на студіях «Династія» та «Аркадія». Другий альбом під назвою «Галицький 10-08» вийшов у 2008 році. Цього разу без колективу «Тотем». Активно підключилися музиканти зі столиці – Олександр Могилевський, Віктор Страннік, Андрій Карпенко.

– На Вашу думку, другий альбом в творчому плані кращий?

– Скажу так: піраміда піднімається вгору! Третій альбом побачив світ у 2014 році. У його створенні вже заслуга ірпінчан – Сергія Вовка, Андрія Гачкова, Володимира Шарикова, Андрія Болдова та Володимира Гризлова, який, до речі, має в Ірпені свою студію. На мою думку, альбом вийшов цікавий, різноплановий, перетворився у збірник – там і філософія, і лірика. В ньому є і «Джультета».

– А що у творчих планах?

– Ще один альбом! Є колективи, які з одним альбомом виступають 10 років. У нас виходить по-іншому. Ми на студіях більше пишемо. А хочеться виступати у великих залах, на хороших сценічних майданчиках, щоб нас якомога більше почуло людей. Але ми знаємо, яка зараз складна ситуація. Попри це, звертаюся до всіх: якщо десь планує концерт, кличте! Приїдемо, де б він не відбувався. Підберемо пісні, які підходять для тієї чи іншої акції.

– Я знаю, що Ви виступали в Ірпінському шпиталі.

– Саксофоніст Вадим Вітвицький подзвонив мені і сказав, чи зможу виступити в цьому військовому шпиталі. Я взяв гітару і поїхав. Приєдналася ще поетеса Юлія Бережко-Камінська. Не могли пройти по всіх поверхах – в окремих палатах було багато важкохворих.

Продовження на стор. 11

ПІСЕННИЙ ВЕРНІСАЖ

Олександр Галицький

Група «Тотем». 2001 рік.

Фото з архіву

НА КОНЦЕРТАХ ЗАВЖДИ ПРОСЯТЬ ЗАСПІВАТИ «ДЖУЛЬЄТУ»

Продовження. Початок на стор. 11

– Тематику виступів визначили військово-патріотичну?

– Ви знаєте, ні! Нам здалося, що цим мужнім хлопцям треба заспівати пісні мажорні, без важких слів, з вірою в життя. Щоб відволікти їх від фронтової тематики.

Плануємо ще побувати в цьому шпиталі з легким концертом. Бо саме позитив рятує будь-яку ситуацію.

– Російські артисти, які підтримують Путіна, відколюються від України як крига від айсберга. І слава Богу! Є можливість проявити себе вітчизняним виконавцям.

– У нашій державі багато талановитих музикантів, співаків. Їх почали активніше підтримувати радіостанції, зокрема «Європейська». Тут дають зелену дорогу всім, навіть тим, хто тільки починає свій шлях у музиці. І це дуже добре. Якою б не була

ситуація, але вірші і музика для людей – це завжди позитив. Наших артистів незаслужено забували. Хоча і вони мають хороші хіти.

Вихід на радіостанції – це добре. Але будемо відвертими, у вітчизняному шоу-бізнесі ставки залишаються високими. Планка така, що перестрибнути її і потрапити на сцену – дуже складно. Я не кажу про професіоналізм – мова про гроші. Існує величезний музичний чорний ринок, де круяться шалені «зелені». Отож поки ти не знайдеш нафтового магната, якого априорі нема, не зможеш засвітитися на телеканалах, на великих концертних майданчиках.

– Щоб зняти відеокліп, треба також великі гроші?

– Декілька тисяч доларів! Одна справа його зняти, змон-

тувати, інша – відвезти на телеканал. Там інша ціна, теж дуже «кусюча». Щоб знайти компроміси, треба переступати через себе.

Зараз в Україні з'явилося багато танцювальних, музичних проєктів. Водночас зауважу: багато моментів завуальовано, корумповано. У нас зберігаються шаблони на естраді, і перемогти їх – складно. Скажімо, у 90-роки було багато філософської рок-музики. Це було цікаво, починаючи від композиційно-музичного наповнення і закінчуючи поезією. А зараз що маємо? Три слова у приспіві, два слова – в куплеті. І все! А я не прагну легкої музики. Бо вона прилетіла і полетіла, забулася. Ні для душі, ні для серця. Судячи з того, що робимо ми (не я один, а з друзями) більше 15 років, мої

пісні звучать, їх просять виконувати.

Як на Заході? Якщо продюсер бачить, що з пісні щось можна зробити, він не шаблониться, дає хлопцям розвиватися у своєму ключі. Він під цей розвиток готує публіку. А не навпаки! Тобто не ламають музикантів, а готують публіку до того, що вона цей музичний продукт прийме.

– Ми до цього також маємо прийти?

– Це легко зробити. Бо мас-медіа має дуже сильні технології впливу на будь-яку публіку. Нині молодь мало читає, не часто бере участь у культурних акціях. Тому нехай виховним моментом для неї будуть музика та вірші!

– Бажаємо Олександрю нових творчих успіхів!

Віталій ГАЛУШКО

Вітаємо
з днем народження

ВАСИЛЕНКА
Георгія Тихоновича
ПРОВОЛОВСЬКОГО
Павла Петровича
АРТЕМЕНКО
Лідію Степанівну.

Ми бажаємо Вам щастя, добра,
щоби доля цвіла і цвіла.
Не спішіть лиш літа.
Ви живіть аж до ста!

Ірпінська міська організація
інвалідів війни, Збройних
сил та учасників бойових дій

Поздоровляємо
з днем
народження

ШЕВЧЕНКА
Леоніда Володимировича,
КИСЛИЦЮ
Василя Павловича
БУЗИНОВСЬКОГО
Анатолія Вікторовича.

Постійно будьте
у житті на висоті!
І в радості, лиху
годину любіть
як матір Україну!

Ірпінська регіональна
спілка ветеранів
Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів)
та учасників АТО

МИ — ІЗ СТУДІЇ «ВІДАД»

7 червня о 15:00
(студія східного танцю «Vidag»)
Запрошує!
Всіх на благодійний концерт
«МИР ТА ЛЮБОВ»

За підтримки Ірпінської регіональної спілки ветеранів
Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів)
та учасників АТО - керівник ПАНАСЮК ІГОР ВАЛЕРІЙОВИЧ,
та громадської організації «ФЕНІКС» - керівник
МУРАШКОВСЬКИЙ ГЕННАДІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ

Море позитиву та чаруючої магії східного танцю!!!

На концерті буде працювати майстер
з міхенді (розпис хною по тілу)

Чекаємо на вас за адресою:
м. Ірпінь, вул. Соборна, 183.
Центральний будинок культури (БКЗ)

**Вхід
вільний!!!**

Керівник студії
Любов Мироненко

телефон:
067 71 00 400
093 00 45 724

Офіційне видання Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану
(воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО і благодійного фонду «Єдність та милосердя»

ІРПІНЬ ЄДИНИЙ

Адреса: 08200, м. Ірпінь, вул. 3. Алієвої, 64.
Тел. (067) 908 22 05. usva_irpin@ukr.net

Засновник – благодійний фонд «Єдність та милосердя».
Свідоцтво про державну реєстрацію – КІ, №1606 від
03.02.2015 р.

Видане державною реєстраційною службою Головного
управління юстиції у Київській області.

Видавець – Ірпінська регіональна спілка ветеранів
Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО.
Розрахунковий рахунок № 26000135519

ПАТ «Райффайзен Банк Аваль», м. Київ МФО 380805,
Код 24880885

Віддруковано у друкарні
ТОВ «Інтерекспресдрук». Зам. №

Наклад 10 000

Надруковано на папері українського виробника.

Редакційна колегія.

Тел. (063) 759-98-30, (068) 947-22-87